Een emmer vol verwachtingen

Zij aan zij keken ze naar het water, met de emmer in de hand. Het grote gat dat Fred in de emmer had gesneden, was bedekt met een doorzichtig plastic en moest dienen als een kijkvenster. Zou Skubba met deze emmer kunnen duiken en onder water zien? Er was maar één manier om dat te ontdekken. Skubba moest het water in en hem kennend was dat geen enkel probleem.

Met het water tot aan de schouder deed Skubba de emmer over zijn hoofd. Terwijl hij door het venster keek, legde Fred uit hoe hij de emmer moest gebruiken. "Hou de emmer recht, want anders ontsnapt de lucht en komt er water in", zei Fred.

Langzaam zakten Skubba en de emmer naar beneden, terwijl Fred toekeek. Het water kwam al aan de onderste rand van het venster. Een gevoel van blijdschap en nieuwsgierigheid naar wat hij zou zien, borrelde bij Skubba op. Dit gevoel verdween op het moment dat de emmer halsstarrig weigerde verder te zakken. Eerst probeerde Skubba het zachtjesaan, maar toen dat niet lukte, probeerde hij het met meer kracht. Ondanks het feit dat hij bijna met zijn volle gewicht aan de emmer hing, kreeg hij hem niet verder onder. En zolang het venster niet onder water kwam, zou hij niets zien.
"Duiken!", moedigde Fred hem aan. "Duiken!".

Maar hoe hard Skubba ook zijn best deed, de emmer wilde niet onder. Ten einde raad besloot hij er volledig aan te hangen. Hij greep de emmer met beide handen goed vast en boog zijn knieën, zodat zijn voeten van de bodem loskwamen. Door die beweging trok hij de emmer scheef. Met een droog 'klokgeluid' verliet de luchtbel de emmer en stroomde het water binnen. De holte van de emmer vulde zich onmiddellijk en door het extra gewicht van het water zonk hij met Skubba naar de bodem. Luttele tellen later dook Skubba weer op. "Ik zie niets! Die emmer werkt niet", klaagde hij tegen Fred. "Ik krijg hem niet onder water, zelfs al hang ik eraan. Met die boterhammendoos zag ik ten minste iets", zei Skubba teleurgesteld.

Fred had het allemaal gezien en was al een oplossing aan het bedenken. "Je weegt niet zwaar genoeg. Je moet meer wegen, wil je de emmer onder water krijgen. Weet je nog hoeveel kracht je moest gebruiken om je glas onder te duwen? Wel, voor die emmer hebben we nog meer kracht nodig", zei Fred overtuigend.

Nog voor Skubba kon reageren, verdween Fred uit het zicht. Hij wist niet dat Fred op zoek ging naar alles wat hij kon dragen en toch zwaar was: een grote steen, een stuk metalen buis en zelfs een heus stuk treinrail. Fred laadde alles, samen met een beetje gereedschap en een rol koord in een kruiwagen en keerde terug naar het water. Daar was Skubba nog altijd aan het proberen de emmer onder te dompelen. Alleen door erop te gaan zitten, slaagde hij daarin. Maar dan kon hij niets zien, want zijn hoofd zat niet in de emmer. Hij snapte er niets van.

"Geef de emmer maar aan mij", riep Fred hem toe.
Toen hij het ding kreeg, maakte hij drie gaten in de onderkant. In feite de bovenkant, want hij hield de emmer ondersteboven. Door die gaten stak hij koord waaraan het extra gewicht bengelde. Dit alles sleurde hij naar de kant en wierp het in het water.
"OK!", riep Fred, "de emmer is klaar".

"OK?", antwoordde Skubba, terwijl hij vol verwachting naar de dobberende emmer keek. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

